

Tamara Matevc

RANDEVU

(Mladinska moraliteta)

Dramski liki

- ⤴ **Marita**, dvanajstletnica, ki bo jutri stara trinajst let.
- ⤴ **Tonjo**, po izobrazbi učitelj slovenščine, sicer pa čisti stranišča v domači piceriji in občasno lektorira menije.
- ⤴ **Babica**, obožuje pločevino, pice in gozdna zelišča. – Naglušna in zmedena – ampak samo po potrebi.

* Navdihnjeno tudi ob prebiranju *Razvezanega jezika*, slovarja žive slovenščine, ki ga je leta 2007 izdalo Društvo za domače raziskave v sodelovanju z založbo Buča d.o.o.

Sredi gozda, dve uri hoda od prve vasi, stoji hišica. V hišici živi babica – (po potrebi) naglušna in zmedena, živi pa bolj ali manj samo od pic. Halo pica za zajtrk, kosilo, večerjo in še vmes, naroča pa jo v prvi vasi, v piceriji Pri Jagru. – Pogosto je čez vikende pri njej na obisku dvanajstletna vnučka Marita, in takrat kliče babica k Jagru trikrat na dan za dve pici. Prepričana je, da je pica najbolj polnovreden obrok, kar si ga je mogoče zamisliti, sploh če se povrh posujejo gozdna zelišča s kakšno jagodko vmes. – Poleg pice se babica že odkar ve zase navdušuje tudi nad pločevino in njena garaža je polna vseh tistih pripomočkov, ob pogledu na katere bi od zavisti porumenel vsak amaterski mehanik, ki prisega na "popravi sam".

Prvi prizor: Marita zajaha svojo hondo in se odpelje v lajf

Garaža pri babici. Marita govori po svojem iphonu.

MARITA: *Sredi poročanja, kako je preživela današnji dan. Sitna, to zasliševanje ji gre totalno na živce. ... a si dobro? Si si že kaj odpočila? /.../ No, saj imaš še čas, komaj jutri zvečer bom spet doma. /.../ Ne, saj vem, da nisi tako mislila. /.../ Vem, da je zaradi službe in ne zaradi mene. /.../ Ja, vem, da mi hočeš samo dobro. /.../ ... nabirali sva divji česen in neke druge trave, jih sesekljali, telefonirali za pice in pili pivo. /.../ Nisva pili piva, zafrkavam te. /.../ Ja okej no, sem samo poskusila malo razelektrit ozračje ... /.../ Cedevito. /.../ Ne, samo pico z gozdnimi travami. /.../ Saj je bilo raznoliko, za zajtrk je bila jelenova, za kosilo jurčkova, za večerjo bi morala biti pa lovska, ampak so nama odpovedali ... /.../ Divji česen, jagode pa cele šope nekega gozdnega listja, kaj jaz vem ... / Ja no pa čemaž, kaj jaz vem, jaz rečem temu divji česen. /.../ Malo mleka je še v hladilniku, bom že, ne skrbi. /.../ Ne, nisem na dieti, nehaj mi težiti! /.../ Saj ne vpijem nate!!! /.../ /.../ Sva kar danes praznovali, babi je rekla, da velja tudi en dan prej. /.../ Pico in trinajst svečk. /.../ Rdečo čelado mi je zašvasala, super darilo. Si ljubeče ogleduje rdečo čelado, ki jo je dobila za rojstni dan od babice. /.../ Ja za na moped, ne? Za kam bi pa ti nosila čelado, za v službo? /.../ Veeem, da se ne smem vozit z mopedom. /.../ Ker je N-E-V-A-R-N-O. Si mi povedala že vsaj milijonkrat. /.../ Ja ne vem,*

zakaj mi je podarila čelado, mogoče pa za spomin ali pa za vsak slučaj, če jo bom kdaj rabila. /.../ Nisem je vprašala. /.../ Ne, mami, moped je bil takrat totalka, po moje se ga sploh ne da več popraviti. /.../ Ni šans, jaz se ne bi usedla gor niti, če bi mi kdo plačal ... /.../ A si kaj videla Perota? /.../ Ja, sošolca, katerega Perota ... /.../ Zakaj huligan? /.../ Ne, njegovi so iz Maribora, Nikovi starci so iz Bosne. /.../ Okej. /.../ Ne, saj se ne družim z njim, samo vprašala sem, če si ga kaj srečala. /.../ *Mama ji pove res hudo novico.* ... mami, ne, glej ... /.../ dej razmisli, no ... /.../ ... pa ti res nisi normalna ... z atijem greš na randi?! Mami, pa ti res nisi ... A ni med vama "definitivno in dokončno konec"? /.../ Ja, ja ... /.../ "... ko bom velika, bom razumela", ja. /.../ Ta rdečo? /.../ Mami, jaz tiste oblekce sploh še nikoli nisem imela, a si ne moreš sposodit kake druge?! /.../ Ja, okej no, vzemi jo, ampak če jo uničiš, bom ...! A ti je sploh prav? /.../ Ne, ne ... seveda sem opazila, da si na dieti. /.../ Ja, ful se ti že pozna, čisto drugačna že zgledaš. – Skoraj se te več ne vidi. /.../ Okej, sori. /.../ Saj sem se ti opravičila! /.../ Katere čevlje?! /.../ ... pa to so moji edini čevlji s petko! Ti jih imaš ja celo omaro, zakaj moraš napast ravno moje?! /.../ ... ne, sej ti jih posodim, samo pazi na te stvari, okej? /.../ Ja, se še slišiva, adijo. /.../ Adijo.

Nič ji ni jasno. Ampak ob pogledu na moped hitro odžene misli na svoje starše in se zopet potopi v svoje delo: friziranje starega babičinega mopeda. Malce nervozna, kot bi se bala, da jo bo babica pri tem početju zalotila.

BABIČIN GLAS: *Nepotrpežljivo, očitno že kar nekaj časa čaka na konec svoje večerne pravljice. No? In kaj je bilo potem?*

MARITA: *Z glavo pri mopedu zelo odsotno zaključuje pravljico. Potem ... ja potem jo je pa požrl.*

BABIČIN GLAS: In potem?

MARITA: Potem ...

BABIČIN GLAS: Kaj si rekla?

MARITA: Da je bila požrta.

BABIČIN GLAS: In kaj je bilo potem?

MARITA: Potem ... *zelo zatopljena v svoje delo.*

BABIČIN GLAS: Kaj si rekla?

MARITA: ... da je bilo konec. Potem je počil lonec in pravljice je bilo konec.

BABIČIN GLAS: A lovec?!

MARITA: Lovec je ... odprl picerijo in ni imel več časa preganjat volka.

BABIČIN GLAS: *Zelo začudeno, bog ve, kaj je slišala.* A res? Tega pa nisem vedela.

MARITA: Ja, babi.

BABIČIN GLAS: Samo, da bo. Kaj pa lovec?

MARITA: Picerijo je odprl. Picerijo Pri Jagru.

BABIČIN GLAS: A si že poklicala za pico?

MARITA: Ja, babi. So rekli, da je za danes dost pice.

BABIČIN GLAS: Zakaj pa ne? A nisi nič lačna?

MARITA: Čigumije imam.

BABIČIN GLAS: A sva danes že jedli pico?

MARITA: Ja, babi, že dvakrat

BABIČIN GLAS: Potem pa dajva! Prazna vreča ne stoji pokonci! – A je bil Jager že tu?

MARITA: Ja, babi. Ko je bil drugič tu, se ti je zjokal na ramenu,

da mu sin in vnuk ne dovolita več vozit pice k nama, bogu izza nogu, ker se jim ne spleča, predaleč sva. Njegov sin ti sporoča, da se preseli v dom za starce, ki je njim glih tam čez cesto.

BABIČIN GLAS: Če ne pripelje v pol ure, ne smeš plačat!

MARITA: Okej, ne bom.

BABIČIN GLAS: Kaj si rekla? – Kje je moj aparat za ušesa?!

MARITA: *Ga ima v roki in si ga z zanimanjem ogleduje. Ne vem, babi. Najbrž si ga kje založila. Si ga skuša namestiti v uho.*

BABIČIN GLAS: Hladne pice ne smeš plačat!

MARITA: *Ji skoraj počí bobnič, vzame si aparat iz ušesa. Aua! –*

BABIČIN GLAS: A me slišiš?

MARITA: Ja, babi.

BABIČIN GLAS: Če ne slišiš, pojdi k specialistu!

MARITA: Ja, babi.

BABIČIN GLAS: Kaj si rekla?

MARITA: Ja, babi.

BABIČIN GLAS: Vem, da je drago. Danes je vse drago. Vse je treba plačat! *Vzroji. A smo se za to borili?!*

MARITA: Ne, babi.

BABIČIN GLAS: Kje so moje tablete?

Marita pobrska po svojih žepih. Očitno nekaj namerava. Najde dve steklenički s tabletami, eno rjavo in eno zeleno, malo okleva, nekaj

preleva, trese, presoja, računa, ni čisto prepričana, potem pa se odloči za zeleno, vzame ven eno tableto in jo odnese babici. Vrne se in se spet posveti mopedu.

Čez čas.

BABIČIN GLAS: Marita?

MARITA: Ja, babi?

BABIČIN GLAS: Margerita?

MARITA: Ja, babi?

BABIČIN GLAS: A sem že vzela tableto za spanje?

MARITA: Ne, babi. *Poišče v žepu zeleno stekleničko, vzame ven tableto in jo odnese babici.*

Čez čas.

BABIČIN GLAS: Marita?

MARITA: Ja, babi.

BABIČIN GLAS: A sem že vzela tableto za spanje?

MARITA: Ne, babi. *Ji odnese še eno tableto iz zelene stekleničke.*

Čez čas.

BABIČIN GLAS: Bog ve, če sem že vzela tableto za spanje ...

MARITA: *Ji odnese še zadnjo tableto iz zelene stekleničke.*

Čez čas.

MARITA: Babi? *Nobenega glasu. Babica? Čaka. – Nobenega glasu.*

Babica, pica je prišla. Čaka, upa – nobenega glasu. Jes!!! Za vsak primer še zadnjič preveri. Babi, jaz zdaj grem. Poslušaj. Enkrat do jutra bom nazaj. Nobenega glasu od babice. Babica, na randi grem!!! V odgovor zasliši samo še babičino smrčanje. – Sama sebi: Jes, jes, jes!!! Poišče svoj iphone in odtipka številko. Halo, mami, živjo, samo še "nočko" sem ti hotela zaželet. /.../ Ja, jaz te tudi pogrešam, zelo te pogrešam, tudi atija pogrešam in celo našo stolpnico pogrešam in vsem skupaj želim samo dobro. /.../ Ne, ne zafrkavam te, zakaj misliš, da te zafrkavam? /.../ Pa dobro, kaj sem pa takega rekla?! /.../ A zdaj bom pa spet jaz vsega kriva? /.../ Ne, ne moreš, ker spi. /.../ Spi. /.../ Ne, res spi. /.../ Kako naj ti jo dam na telefon, če spi? /.../ Ja, pa če ti rečem, da spi! /.../ Zelo sem vesela, da mi tako zaupaš! Gre s telefonom za oder in predvaja mami babičino smrčanje, potem pa se vrne v garažo k mopedu. /.../ Saj vem, da si mi verjela, saj ti meni vedno verjameš, a ne? /.../ Ne, tudi jaz si ne želim prepira. /.../ Ja! / Ja, lahko noč. /.../ Ne me več klicat, ker grem zdaj spat, fuuuul sem utrujena. Pa tudi baterija gre h koncu ... /.../ Okej, lahko noč. /.../ Lahko noč! /.../ Tudi jaz te imam rada. /.../ Ja, hitro bo jutri in bova spet skupaj. /.../ Lepo se imejta na randiju in dajta se že enkrat zmenit, a bosta skupaj ali narazen, ker drugače ... se bo meni v šoli poslabšal učni uspeh. Lahko noč. /.../ Tudi jaz te imam rada, lahko noč ... Prekine in zapoje napev, ki ga poznamo kot avizo v pravljico Lahko noč, otroci. Nananana, nananana, nananana, nanana ... Gesta, ki napoveduje rock 'n' roll!

Na glavo si povezne staro rdečo čelado, vklopi utripanje lučk na njej, v nahrbtnik si da ostro dolgo pilo (nikoli ne veš, za katerim ovinkom te čaka volk, pot je dolga in gozd je temen) in že skoraj vžge motor.

BABIČIN GLAS: Margerita?

MARITA: Se skoraj zruši z mopeda. Ja, babi?

BABIČIN GLAS: Zdaj bom pa zaspala.

MARITA: S srca se ji odvali kamen. Okej, babi.

Zajaha svojo hondo, si v ušesa potisne še slušalke mp3 predvajalnika in oddrvi v lajf!!! (mogoče komad od Domicelja, vsaj refren: "Zajahaj svojo

hondo, prehitni Kawasaki in dodaj med kamioni do konca plin! Zajahaj svojo hondo, prehitni Kawasaki, saj prišel bom na obisk, če boš živ ..."

<http://www.youtube.com/watch?v=X4UrISztofA>

– Mimo nje bežijo drevesa, gozd je vedno globlji in vedno bolj teman, dogaja ji sto na uro, konec koncev gre na svoj prvi randi ... Dodaja plin, nagiba se zdaj levo, zdaj desno, zdaj levo, zdaj desno, ponosna nase, kako dobro je sfrizirala star babičin moped, zdaj levo, zdaj desno, zdaj levo, zdaj desno, s slušalkami v ušesih na ves glas razglašeno pripeva ... zdaj levo, zdaj desno, zdaj levo, zdaj desno ... nenadoma pa iz nasprotne smeri pripelje avtomobil brez prižganih luči. Marita ga zagleda v zadnjem trenutku, zdaj levo, zdaj levo, zdaj levo, zdaj levo ... izvede divji manever in pristane v jarku.

Drugi prizor: Čeprav je moped fuč, je Marita trdno odločena, da bo danes zvečer – z milom ili s silom – prišla do Koloseja

Tonjo odpre vrata avtomobila, zaslišimo glasno glasbo (nekaj, česar definitivno ne poslušajo učitelji slovenščine), skoči ven, steče k jarku, čisto je paničen ...

TONJO: Gospodična! Gospodična! Je z vami vse v redu? Ste živi? Recite kaj! Ste pri zavesti? Recite kaj ... Ste poškodovani? – Malo sva se zadela, ne? Ni nič hudega, ne? Samo čelada je šla ... – A je vse v redu? O, sranje ...!

Nekaj časa vse tiho, potem pa Marita – ne zajoka, ampak zatuli.

TONJO: ... kaj vas boli? – Samo, da ste živi ... Se lahko premaknete? Pomigajte ...

MARITA: *Nadaljuje s histeričnim dretjem.*

TONJO: ... brez panike, brez panike, kar mirno kri! Verjetno ste v šoku! Vse bo še dobro, dajva videt, če lahko vstanete ...

MARITA: *Tuli besno in tolče s pestjo v tla.*

TONJO: Leva roka je v redu, kaj pa desna?

MARITA: *Zdaj tolče ob tla z obema rokama, cvili.*

TONJO: A noge lahko premaknete?

MARITA: *Histerično miga z vsemi štirimi.*

TONJO: *Čisto je v šoku. Kar v redu ste, saj bo. Tolaži bolj sebe. Bo, bo. Saj ni bilo nič hudega. Kaka manjša praska, nič hujšega. A ne? Ampak skoraj ste šli rakom žvižgat, a veste to? ... Prižge čik in skuša priti k sebi. Marita se počasi pobira in divje hlipa. – Tonju se počasi vali skala od srca ... Zapopade, da Mariti dejansko nič ni. Vse kaže, da jo je to bitje po čudežu prekleto dobro odneslo, tako rekoč brez vsake praske: nič ni polomljeno, hrbtenica je v redu, okončine tudi ... Ja madona! Ja madona, no!!! V celem zajebanem gozdu greš skočit ravno na mojo havbo! A nimaš doma nobenega trampolina? Reči fotru, naj ti ga kupi ali pa piši dedku Mrazu! – Direktno izza ovinka in fuk na mojo havbo! Šmrklja zmešana! Kaj se pa zdaj cmeraš, saj ti nič ni?! – A bo? – Saj bo ... Joj, jaz bom znoru! Znoru bom!!! Jebem ti ježa!*

Marita joka, joka, kot bi se ji potopile vse ladje na svetu ...

TONJO: Dobro, konec dober, vse dobro. Nehaj se cmerat. Kam si pa drvela? V lajf? Koliko si pa sploh stara? – Hej, Rdeča kapica, s tabo govorim! –

Marita dokončno sprosti ves zadrževan jok. Tonjo pobrska po svojih žepih in ji ponudi ne več čist robček. Marita ga vzame, se usekne, mu ga vrne in dalje šmrka ... Tonjo ji obriše nos še sam.

TONJO: Glavno, da je glava cela. Na Maritini čeladi še vedno utripajo rdeče lučke. A greš v disko? Ob zvokih obupne glasbe, ki prihaja iz njegovega avtomobila, malo zadensa.

Marita res histerično zatuli.

TONJO: Džizus, nehaj se dret! Nič ti ni ...

MARITA: Jaz moram bit danes ob desetih pred Kolosejem!

TONJO: U, govoriš tudi. Sem se že bal, da samo tuliš.

MARITA: Jaz moram bit danes ob desetih pred Kolosejem!!

TONJO: A ti tudi?

MARITA: Jaz moram bit danes ob desetih pred Kolosejem!!! – Ti si en ... idiot!

TONJO: A se bova tikala? Lahko se tikava. Lahko tikam tudi samo jaz tebe, ti pa ostaneš pri vikanju. "Vi ste en ... *citira SSKJ* najhujše duševno nerazvit človek." Boš poskusila? Daj, poskusi ... A greva skupaj? Vi ste en ...

MARITA: Ti si totalni kreten!

TONJO: Vi ste *citira SSKJ* človek, ki je telesno in duševno nerazvit zaradi pomanjkljivega delovanja žleze ščitnice. – Saj je res malo dolgo, ampak dajmo biti precizni. Prav je, da veš, kaj govoriš!

Marita si skuša med smrkanjem besno sčistiti sledi zemlje in blata.

TONJO: Samo še bolj se boš zapacala. Ko se posuši, bo samo dol padlo. –

MARITA: Jaz moram biti ob desetih pred Kolosejem!!! Ti debiiiiil!!!

TONJO: Debilnost je pa lažja stopnja duševne nerazvitosti. A si to vedela? Po tistem prvem idiotu in kretenu skoraj kompliment, hvala, očitno se razvijam in napredujem, ti pa tudi ... *Jo prime za brado in si ogleduje njen obraz.*

MARITA: Pust me! Čefur zagamani!

TONJO: "Pust me! Zagamani Slovenec brez pedigreja!" – Hm. Čefurja sicer ne boš našla v Slovarju slovenskega knjižnega jezika, ampak če malo

poenostaviva to kompleksno ljubkovalnico, lahko rečeva, da je to vsak Slovenec brez pedigreja. Kakih 80 odstotkov nas je baje takih ...

MARITA: Ful nisi duhovit!

TONJO: A se ti zdi, da hočem biti duhovit?

MARITA: A si gluh? Jaz moram bit ob desetih pred Kolosejem!

TONJO: Ja, jaz tudi moram biti ob desetih pred Kolosejem. Samo da jaz – če se tako odločim – tudi bom, ti pa – ne.

MARITA: ... *išče naslednjo zmerljivko?*

TONJO: *Predlaga. Peder pofukani?*

MARITA: Zakaj nisi imel prižganih luči?!

TONJO: Električna mi nekaj nagaja. Pa saj si me ja slišala?

MARITA: Ne, nisem!

TONJO: Zakaj pa voziš s slušalkami v ušesih? Ne tega delat. Ko boš stara, boš gluha ko zid. *Stopi do avta in skuša utišati glasbo. Ne gre. – Skuša ugasniti radio, tudi ne gre. Besen udari z roko po strehi, glasba utihne, prižgejo se luči. Eh, električna nagaja, odkar sem kupil to kripo. To so ti novejši modeli. Stari škodi od mojega dedka nikoli nič ne manjka, se vidi, da je iz "Nemčije". Meni pa skoz nekaj ... Kitajska roba pač ... Brunda bolj ali manj sam zase, medtem ko si ogleduje škodo na pločevini. Vidiš, bratu sem se pustil prepričat, da rabim nov avto. – Uči se: nikoli ne verjemi svojim sorodnikom.*

MARITA: *Se trese od besa. Jaz bom tebe ... tožila!!!*

TONJO: Jebe lud zbunjenog!

MARITA: A sploh veš, da si ti meni danes uničil lajf?! Kako naj pridem zdaj do Koloseja? A? Do desetih? A imaš ti kako idejo?

TONJO: Iz te moke pa ne bo dreka!

MARITA: A sploh veš, koliko časa sem se jaz pripravljala na danes zvečer?! Jaz sem delala na tem cel mesec! En cel mesec!!! Štiri tedne! Enaintrideset dni!

TONJO: Muke ježeve! – Ampak štirje tedni so osemindvajset dni. Če odštejeva vikende, pa še manj. Če je kak praznik vmes, pa ...

MARITA: Jaz bi te lahko ubila! Jaz te bom ubila! Pol bom pa še sebe! *Zajoka*. Peder kmetavzarski!

TONJO: U, ta je bila pa izvirna ... *Ji ponudi roko*. Tonjo. – Res me veseli, da je s tabo vse v redu, Rdeča kapica. Kako ti je ime?

MARITA: *Trmast molk, Marita se kuja*. – *Čez čas*: Marita.

TONJO: Marita kot Margerita. Paradižnik, sir in origano! *Še vedno – vedno bolj srečen*. Pravi čudež, da mi zdaj ni treba spirat možganov s tiste bukve, Rdeča kapica.

MARITA: Zakaj mi to delate? Jaz zahtevam, da me takoj ... da se mi oddolžite, da me takoj ... Takoj me potegnite do Koloseja ... *se skuša zbrati in narediti nov načrt* ... pol me tam počakajte in pol me pripeljite nazaj ...! Če ne ... vas bom tožila! Tožila bom, na zavarovalnico vas bom prijavila, evropsko poročilo bom napisala in še ... policijo bom poklicala! *No, glede tega zadnjega sicer ni čisto prepričana*.

TONJO: ... pa še kak učiteljski zbor pa na svet staršev ne pozabi ...

MARITA: *Kot da bi imel Tonjo namen premakniti avto!* Ne premikaj avta! *Marita se skuša pomiriti*. Hočem, da pride ... ena uradna oseba ... in da vse vidi!

TONJO: Padaš iz ekcema v ekstrakt!

MARITA: ... kakšen ekstrem, nekaj je treba zdaj naredit! Jaz moram do

Koloseja, a ti to razumeš, ti ... starina jedna! In potem moram spraviti moped nazaj v garažo! Vsega tega ne bom zmogla sama, moraš mi pomagat! Če mi ne boš pomagal, te bom prijavila na socialno, na notranje ministrstvo za družino in šolstvo!!! – Zdaj pa izbirajte! No? Kaj bo? Kolosej ali zapor? –

TONJO: Rdeča kapica, kako imam jaz velika ušesa: to je zato, da te bolje slišim. Tako da, lepo te prosim, ne se dret!

MARITA: *Spet zajoka.* Nehajte malo govorit, ker mi šumi v glavi! *Se skuša zbrati.* Povzročili ste prometno nesrečo mladoletnice in ji uničili življenje! A vi mislite, da je to malenkost? Vi ste ... narkoman! – Uničit življenje otroku ni nobena malenkost! Ni, da veste. Ni!!! Vi sploh ne veste, kaj vse sem jaz morala, da sem lahko ...! – Pogledjte te feltne, tega se ne bo dalo nikoli več popraviti, nikoli več!!! – Lejte, kako so zmečkane!

TONJO: Cik caka je že zdavnaj konec, zato te bom zdaj dal v svojega poršeja in te dostavil direktno v posteljo! Ker če jaz kaj vem, bi ti že zdavnaj morala biti v deželi Mižale! – Lahko imaš surlo do Tadž Mahala, ma ti ne bo čisto nič pomagalo. Dostavim tebe in obe pici, ki ju imam v prtljažniku, če hočeš, ti preberem še pravljico, potem pa čao, bella ...

MARITA: Jaz bom za vedno ostala devica!

TONJO: O, ti smola! Zakaj pa to, a si v kaki sekti?

MARITA: Kakšni pici? – *Marita v svoji glavi vročično išče rešitev ...*

TONJO: Zate in za babico. Mojemu dedku sta moj foter in moj brat prepovedala, da bi še naprej razvažal v to vukojebino. Bil je tako žalosten, da sem mu obljubil, da vama pripeljem jaz, če bo kaka pica ostala. Škoda, da bi hrano metali proč, danes, ko je toliko lačnih, pa ne samo v Afriki ... A ne? Mene pa tudi ne bo pes pobral, če se zvečer zategnem še na dva deci koncentriranega svežega lufta in v miru razmislim o nekih rečeh in se odločim, a hočem biti ob desetih pred Kolosejem ali ne. – No, spravi se v moj porše! Evo, še tvojo hondo naloživa ... *Naloži moped v prtljažnik, pokrova seveda ne more zapreti.* Malo prepriha bo, pa saj ni daleč. Saj nisi občutljiva na zrak?

MARITA: Nazaj ven ga daj.

TONJO: Kaj?

MARITA: Ga bova pobrala kasneje. Tako blizu pa spet ni.

TONJO: *Ne razume. ?!*

MARITA: Ja, ko se bova vračala.

TONJO: Od kod?

MARITA: Ja iz Koloseja, ne?

TONJO: Kakšnega Koloseja? – A ti misliš, da bom jaz zdaj tebe peljal v mesto?

MARITA: Ja!

TONJO: Ja kam pa pridemo brez domišljije, a ne?

MARITA: Če pohitiva, mogoče še lahko rešim situacijo ...

TONJO: Malo morgen! Ti boš zdaj reševala situacijo samo še doma pri svoji babici.

MARITA: Pa kako ste lahko taki?! Saj sva se zmenila! Jaz ne bom klicala zavarovalnice, vi pa me zategnite do Koloseja in nazaj. A nisva tako rekla?! – Saj je ob tej uri tudi kak film za odrasle ... Saj itak greš v tisto smer, saj si rekel, da moraš biti ob desetih pred Kolosejem!!! No in ko opraviva vsak svoje, se skupaj pripeljeva nazaj, naloživa moj moped in me potegneš še do babice. – Nobenega dodatnega dela ne boš imel s tem, nobene spremembe planov ... Večer boš speljal točno tako, kot si si ga zamislil. A ni to super?

TONJO: Kaj si ti mogoče z Lune ali z Marsa ali si se prej tako močno udarila v glavo?!

MARITA: TI si me prej skoraj UBIL! In JAZ ti zdaj dajem priložnost, da se mi ODDOLŽIŠ! Da pokažeš, da imaš svoje ... *vleče besede iz petne žile* dostojanstvo! Integriteto! Moralno odgovornost! Če imaš kaj samospoštovanja, potem ...

TONJO: Lahko te potegnem na urgenco na slikanje glave, ker po moje imaš krvavitev v možganih.

MARITA: Poglej moj moped: totalka! Pa glih sem porihkala feltne!

TONJO: Poglej mojega porša: totalka! Pa glih sem ...

MARITA: *Ga prekine.* Tvoja kripa je totalka že po definiciji.

TONJO: Kako pa govoriš o mojem poršu? Nisem jaz neki tvoj frend.

MARITA: Jaz niti v sanjah ne bi imela takih ... bosancev za frende!

TONJO: Sama si skočila na pokrov mojega čefurskega porša!

MARITA: Nisem te videla, vozil si brez luči, ti ... *išče psovko!*

TONJO: Ženskelj? Tega še nisva postreljala, pa je dober ... – Okej, kriv sem – malo –, zato te zdaj ne bom pustil tu sredi temnega gozda, da bi te snedel kak lačen volk, ampak te bom lepo prijazno zategnil do babice ...

MARITA: Ne grem domov!

TONJO: Kakšno luknjo imam jaz v želodcu ... *Vzame iz prtljažnika pico in še enkrat preveri.* A res ne greš domov?

MARITA: Ne!

TONJO: Sigurno?

MARITA: Ne!!!

TONJO: Kaj zdaj?

MARITA: Ne grem domov, ampak hočem v Kolosej! Jaz sem danes ... *zmagoslavno* zmenjena!!! Ob desetih!!! *Se gre usest v Tonjov avto.*

TONJO: *Skomigne z rameni in se loti prve pice.*

MARITA: *Ven iz avta.* Saj lahko ješ tudi po poti do Koloseja. Mene ne bo nič motilo.

TONJO: Si pa vztrajna, ne? *Ji ponudi kos pice.* Boš?

MARITA: Ne!

TONJO: Danes nisem še skoraj nič konkretnega dal v usta. Tako, vidiš, kovačeva kobila je vedno bosa ... Vzemi, no. Vse kaže, da je pred tabo še zelo dolga noč.

MARITA: Ne, nočem!

TONJO: Že sama veš. Saj si res že dovolj ... velika.

MARITA: *Bojevito.* Kaj hočeš rečt?

TONJO: Ja, z glavo si tako bolj med oblaki, ne?

MARITA: *Spravljivo.* A, to ... Okej. No pojej že, drugače si bom mogla naročiti helikopter ... A si pojedel? A greva?

TONJO: Ko si bila majhna, so ti doma preveč na silo vbijali v glavo, da je vztrajnost lepa čednost.

MARITA: No, greva. Saj lahko jaz vozim

TONJO: Opa! A celo to?

MARITA: Babica mi vedno dovoli peljat do glavne ceste. Volan obvladam že od svojega petega leta.

TONJO: A doma vejo?

MARITA: A ti doma vse poveš?

TONJO: *Premolk.* – *Menja temo.* Tvoji babici je baje od nekdanj dišalo motorno olje.

MARITA: *Zanjo so vsi, ki so nad dvajset, približno vrstniki njene babice.* A se vidva poznata?

TONJO: Moj ded mi je pripovedoval, da ko je bil on mlad, ni nihče znal tako dobro pošraufat ventilov in podvozja, kot jih je znala tvoja babica.

MARITA: To imamo mi neko dedno bolezen.

TONJO: Na tako dedno bolezen bi bil človek lahko kar ponosen.

MARITA: Če bi jaz v mojem klasu povedala, da se čez vikende skupaj z babico posvečam avtomobilskemu plehu, medtem ko je moja matka na randiju z mojim fotrom, in to v moji rdeči oblekici in v mojih čevljih ... Kaka bruka! Že tako me non stop zafrkavajo, ker sem edina, ki še ni imela niti enega randija. Si predstavljaš? Niti enega samcatega randija, niti enega! Moje sošolke so hodile že vsaka vsaj s tremi tipi, Lejla, ki je največja frajerka, pa po navadi hodi s tremi naenkrat!

TONJO: Pa ta vaša Lejla kaj ve o spolnih boleznih in o teh stvareh?

MARITA: Pa saj ona še ne ... *Skrajno odraslo.* Samo tako, zalizujejo se, a veš.

TONJO: Aja, ja ...

MARITA: No, a si?

TONJO: A res nočeš, da te zategnem domov?

MARITA: V Kolosej greva.

TONJO: Nima bog tle brata! – Zadnjič te vprašam: te zategnem do babice ali boš šla sama?

MARITA: Greva stavit, da me boš zategnil do mesta?

TONJO: Za pico?

MARITA: Za pico.

TONJO: Ne bom te zategnil do mesta.

MARITA: Boš, boš ... Kar se mene tiče, lahko poješ tudi drugo pico.

TONJO: Okej. Ampak te opozarjam, ker brez pice ni čisto nobenega razloga, da te vozim nazaj do babice.

MARITA: A si gluh? A rabiš slušni aparat? *V žepu zatipa babičinega in mu ga ponudi.*

TONJO: O, to je bilo pa grdo ...

MARITA: Mogoče je tudi ona v mladosti preveč poslušala mp3. – *V svoje opravičilo.* Saj v resnici ga sploh ne rabi, veš. Če hoče, vse šteka.

TONJO: *Načne novo pico, ji ponudi kos.* A boš?

MARITA: Ne, sem že itak ... previsoka.

TONJO: Dobro, potem pa zdaj ... ruj maline! – Ni treba čakati, da jaz pojem, ker to zna še trajati.

MARITA: A pol me res ne misliš peljati v Kolosej?

TONJO: *S polnimi usti.* Ne.

MARITA: Res ne?

TONJO: *S polnimi usti.* Ne.

MARITA: Si prepričan?

TONJO: *S polnimi usti.* Ja.

MARITA: Da ti ne bo kdaj žal?

TONJO: *S polnimi usti.* Ne verjamem.

MARITA: Jaz sem te opozorila.

TONJO: *S polnimi usti.* Ti se sploh ne sekiraj.

MARITA: In to je tvoja zadnja beseda?

TONJO: Ja.

MARITA: Dokončno?

TONJO: Zakaj že? *Si odgovori kar sam.* Zaradi kač, sira in pisanih krokodilov?

MARITA: In si ne boš več premislil?

TONJO: Pa dobro, a se greva Lepo je biti milijonar al kaj? Nehaj mi nabijat!!! Človek niti v miru pojest ne more, hudiča!

MARITA: Okej. – Samo še lulat grem!

TONJO: Lulaš lahko tudi potem, ko se odpeljem.

MARITA: Ne, pol me bo strah že s hlačami na riti, kaj šele brez! Zdaj bom šla, ampak obrni se stran!

Marita gre za avto, počepne in se dela, da lula. Iz nahrbtnika vzame dolgo ostro pilo in preluknja gumo na avtu.

MARITA: Ne gledat!

TONJO: Okej. Pijem union, ščijem laško!

MARITA: Ne se obračat!

TONJO: Upam, da ne lulaš na gume.

MARITA: Saj nisem kužek! Ne se obračat!

TONJO: No, a si? Jaz bi počasi šel, zjutraj imam šiht.

MARITA: Kaj pa delaš?

TONJO: Sekrete čistim in menije lektoriram. Vse za naše družinsko podjetje.

MARITA: A na črno?

TONJO: Ne, na sivo. Ampak šele zadnje čase, prej sem učil na osnovni šoli ...

MARITA: O, prfoks?!

TONJO: Ja, pazi se, ti bom dal "sedi cvek"! – No, a si? A imaš drisko?

MARITA: Ne gledat! – Ne me gledat, lepo te prosim, zelo sem sramežljiva.

TONJO: A imaš drisko?! Kaj delaš toliko časa?

MARITA: *Išče izgovor, zakaj tako dolgo traja. Ščijem proti vetru!*

TONJO: *Mu je všeč odgovor. Bingo!*

MARITA: Mehur imam pokvarjen. Mislim, vnet. Včasih lulam tudi pol ure.

TONJO: Ojej.

MARITA: *Končno cela zadovoljna. No, pa sem. Vstane, se obleče in priskaklja k Tonju, vsa medena ... Ja nič, kaj naj rečem, pa srečno pot ... Upam, da ti nazaj grede ne bo še kakšna veverička skočila na havbo ...*

TONJO: Se pravi – nočeš, da te potegnem do babice?

MARITA: Ej, kolk se ti ponavljaš! – Ni treba, hvala. *Mu maha v slovo ... Čao, čao in hvala za rože.*

TONJO: Pa kaj se je tebi med lulanjem zgodilo, se ti je prikazal kak Svaminarami?

MARITA: Kaj?

TONJO: Pusti. – Adijo. Dobro hodi.

MARITA: Lahko noč, striček Tonjo.

Tretji prizor: Ker ni šlo z "milom", Marita poskuša še s "šilom"

Tonjo sede v avto, vžge motor, da bi se odpeljal. Luči zaplešejo svoj light show, oglasi se radio, malo zajamra, ugasne, potem pa zvok eksplozija z vso močjo. Tonjo spelje, luči ugasnejo. Marita mu kot v kakem osladnem družinskem filmu prijazno maha v slovo. Nenadoma pa njeno mahanje preide v divje signaliziranje, naj se ustavi, ker je nekaj narobe.

TONJO: *Odpre okno od avta. – Tečno. Kaj je spet?!*

MARITA: Avto ti visi.

TONJO: A?

MARITA: Guma je šla!

TONJO: Kaj?!

MARITA: Ven stopi, gumo imaš prazno ...

TONJO: *Zakolne, ustavi, ugasne avto ... Prižgejo se luči.*

MARITA: Poglej. Čisto na tleh je.

TONJO: Pa kako, hudiča ...?!

MARITA: To so te gozdne ceste. Polne ostrih žeblicev. In to zarjavelih ...
Mu odpre prtljažnik in poišče dvigalko, ključ in rezervno gumo.
Predstavljaš si, da si bos ... Tetanus fašes, preden rečeš keks ... – Na,
primi ... *Nastavi dvigalko pod avto, odstrani plastični pokrov ... A WD-40*
imaš?

TONJO: *Jo debelo gleda.*

MARITA: *Pojasni.* Preden boš odvijal, bi bilo po moje dobro vijake malo namazat ...

TONJO: Kaj? – Aja – Ne. – Mislim ... *se zave, da bo še najbolj, če utihne ...* A bi se ti poročila z mano?

MARITA: *Odvije vijake, sname prazno gumo, natakne rezervno, zatisne vijake, pomaga si z nogo ...* Upam, da mi tako slabo ne bo šlo nikoli!

TONJO: Koliko si stara?

MARITA: Em ... šestnajst bom. Menjat gumo pa res ni nek hud problem ...

TONJO: Ja nič, kaj naj rečem? Hvala. Saj bi znal tudi sam ...

MARITA: Itak, ja, samo kak teden več bi trajalo.

TONJO: Koliko sem ti dolžan?

MARITA: Ker zdaj že lahko rečeva, da sva stara znanca, dajva zaokrožit na eno furo do Koloseja in nazaj do moje babice.

TONJO: Kaj? – Lej njo ... svaki put kao da je prvič!

Crkne radio, začnejo utripati žmigavci.

MARITA: Potegni me v mesto, počakaj me in me pred jutrom pripelji nazaj. Spotoma bova potem naložila še moped ...

TONJO: Jok, brate – odpade!

MARITA: *Kot bi mignil, obrne ploščo. Konec sladkega družinskega filma, začetek grozljivke. A hočeš, da ti predrem še drugo gumo? A?! Še ene rezerve pa nimaš!*

TONJO: Kaj?! Ne mi rečt, da si mi ti ...?! – Ti si čisto utrgana! Ti si totalno nevarna!

MARITA: Kaj zdaj, imava deal ali ne? Me boš peljal v Kolosej ali ne?

TONJO: Zbrcal te bom ko psa!

MARITA: Okej. *Vzame ostro dolgo šilo in gre nad naslednjo gumo.*

Tonjo jo ujame, ji izpuli šilo in jo pošteno sklofta.

TONJO: A si ti mogoče ušla iz kakega zavoda?! A si ti mogoče ušla s psihiatrije? Pa kaj je s tabo?! A bi mogoče rada kri scala, šmrklja razvajena!

MARITA: Na pomoč, pedofil!!! – Tožila te bom!

TONJO: Samo pisni komu kaj, te bom spasiral v tak zos, da te tudi mama ne bo več spoznala.

MARITA: Udaril si me! Fizično si se spravil na mene! Skoraj si me ... posilil!

TONJO: Nehaj, mater, ker se ne bom več mogel krotit ...!

MARITA: Reva! Najprej me poveziš, potem me pa še nabutaš! Dosmrtno boš dobil! Moj foter ima veze, boš že videl ...

TONJO: Samo foter z vezami lahko zaplodi tako razvajenega in nemogočega pamža, kot si ti! – Stric na ministrstvu in teta na televiziji bosta pa kaj?!

MARITA: Nehaj zmerjat mojega fotra! Kaj ti je pa on naredil? *Ugotovi, da ji iz nosa teče kri. Kri!!! Na pomoč!*

TONJO: *Poišče v svojem avtu plastenko vode in papirnate robčke. Na, Paloma časti. – Pravzaprav pa se kar malo ustraši. In lej, jaz res predlagam, da mi ne narediš kakega sranja, pa ga tudi jaz ne bom delal tebi. Nisva se srečala, ne poznavava se oziroma jaz sem zate samo čistilka iz picerije Jager, najbolj dolgočasen in nezanimiv človek na svetu, luzer po definiciji, zame pa si ti ena čudaška smrklja, ki jo njeni izčrpani in čez rob živcev pahnjeni starši čez vikend dostavijo k babici v hišico sredi gozda, da si malo odpočijejo živce ... Sori, imel sem eno kratko žuto minuto! Ne bi te smel skloftat, sicer si si zaslužila, ampak ne bi smel ... sori. In adijo. – Okej?*

MARITA: *Smrka in si briše nos. Okej ...*

TONJO: Okej. Ostani v cvetju. Upam, da se nama poti ne križajo nikoli več. –

MARITA: Stric Tonjo ...

TONJO: – A še nisi imela dost?!

MARITA: Gospod Tonjo?

TONJO: *Ne more verjeti, da to bitje še kar odpira kljun.*

MARITA: Gospod Tonjo ...! – Tonjo!!!

TONJO: ?

MARITA: A me prosim zategnete nazaj do babice? *Piflarka*. Prosim, oprostite mi. Vem, da sem naredila veliko napako in da ni bilo prav. Obljubim, da ne bom nikoli več. Res ne. Izučilo me je, prosim, verjemite mi. Ne me puščat same tu sredi gozda, ker me je grozno strah.

TONJO: Uči se, deklica: Priložnost zamujena – ne vrne se nobena.

Četrty prizor: Kaj je to – gej? A se da to pozdravit?

Tonjo sede v avto, da bi se odpeljal. Obrne ključ, žmigavci ugasnejo, avto zakašlja. Tonjo zakolne. Zopet skuša obrniti ključ, avto samo še pohrka. Tonjo stopi ven in zbrca avto. Marita ga nekaj časa posmehljivo opazuje.

MARITA: Kakšen sočen jezik. A pride to od lektoriranja ali od pucanja sekretov?

Tonjo butne s čelom ob pločevino.

MARITA: A kaj pomagam? *Retorično*. A ne vžge?

Tonjo je zelo nesrečen, gre mu kar na jok.

MARITA: Kaj boš pa zdaj?

Tonjo zopet sede v avto, preveri, če so vse luči ugasnjene, če je radio ugasnjen itd. Poskuša z dodajanjem plina, dvigne pokrov motorja, išče možno napako, čeprav točno ve, kaj je narobe, in tudi to, da ne bo avta premaknil niti za milimeter. Marita ga opazuje. Čez nekaj časa Tonjo obupa, zapre havbo, sede nanjo in si prižge cigareto. Marita prisede k njemu, Tonjo tuhta, Marita čeblja ...

MARITA: Lahko ga potisneva do prvega klanca in bo potem mogoče ...

TONJO: Gor do vasi je tak breg, da morš met kure prvezane ...!

MARITA: Ja, kaj bova pa zdaj? *Se naslaja nad to dvojino.*

Tonjo razmišlja in se sooča s situacijo.

MARITA: Imava še kaj pice?

Tonjo ji odsotno da, kar mu je prej ostalo.

MARITA: *Ne bi jedla za njim. A nimaš kake ... druge?*

Tonjo jo sovražno pogleda.

MARITA: Okej, okej ... saj samo vprašam ...

Marita je prej, ko jo je Tonjo skloftal, doumela, da je ta bitka zanjo pač izgubljena. Zdaj skuša iz najslabšega potegniti najmanjše zlo. Zdi se ji, da je do zdaj iztržila čisto dovolj: uspelo ji je preprečiti, da bi sredi gozda ostala čisto, čisto sama ... "potem" bo pa že še kako ... Z volčjo lakoto se spravi nad pico, in ko poje prvo porcijo, poišče v avtu še ostanek Tonjove druge pice in zmaže tudi to. Vmes čeblja. Tonjo je ne poslušja, saj tuhta, kako bi se rešil iz te mineštre, ki je zdaj pa res že pošteno gosta. Jasno mu je, kaj bo moral na koncu narediti – poklicati fotra ali brata – ampak raje bi tekel s hlačami okrog gležnjev čez cel gozd, kot da bi na pomoč klical koga od te ljube najbližje žlahte.

MARITA: Ne se tolik sekirat. Pomisli na to, kaj se je šele meni zgodilo!

Kaj se je šele meni zgodilo! V bistvu sem imela še srečo ... a si predstavljaš, lahko bi si glavo razbila, zlomila hrbtenico ... Tako, kot si rekel ... Na srečo je samo feltna fuč ... Ampak z babico se bom že zmenila. Ona bo vesela, da sem ji naredila delo. Ona obožuje pločevino, veš ... Sej ona je kar kul, veš ... V bistvu nič ne teži, raje presliši. ... Edino za Perota me skrbi. Že itak sem ga komaj prepričala, da naj gre danes zvečer z mano na randi. Obljubila sem mu, da mu posodim dvajset evrov, pazi, to je cela moja mesečna žepnina! Jaz ti povem – jaz sem garala ko črna živina zato, da bi midva prišla skupaj. Fotru sem štirikrat oprala avto, štiri srede zapored sem zlikala celo goro perila in spucala kopalnico in stranišče. A veš, meni moji zagamani starci ne dajo čisto nič žepnine, če ne sodelujem doma pri hišnih opravilih. Kaki loji! – No, zdaj si pa ti predstavljaš, da Pero zgubi voljo in da naslednjič ne bo hotel z mano na randi. Ali pa bo rekel, da gre, če mu "posodim" sto evrov. – On je bil najprej z eno mojo sošolko, s tisto Lejlo, a veš, mislim, meni se zdi ona ful grda, pa še butasta

je. Nima pet pik ... Če bi bila jaz tip ... bljek! Gravž! – Jaz sploh ne vem, kaj vidijo na njej. Taka neka svetla mini miš, jaz je brez leč sploh vidim ne. Tipi pa celi slinasti takoj, ko se pojavi. Sploh ne štekajo, da ona v resnici še nima prsi, ampak pač nosi take fensi napihljive modrce ... Njej stari vse kupijo, veš ... – Zakaj si človek mame ne more izbrati sam? Ali pa vsaj modrčka? Meni kupi moja mama samo tiste najbolj poceni iz Neckermanna. Zdaj že komaj čaka, da mi bo lahko dala svoje stare, samo nimam še dost velikih prs. – Jaz doma ne poslušam drugega kot "ni denarja, ni denarja, ni denarja, ni denarja". Ne štekam, zakaj sploh hodita v službo, če pa itak nikoli ni denarja. Mar bi bila doma in bi delala kaj, kar bi jima bilo bolj všeč ... Moj stari je policist, veš? – Z mamó sta šla narazen zaradi tega. Baje ima on ful majhno plačo, delo je pa ful nevarno, vsak psihopat, ki nima nič za zgubit, se lahko znese nad njim ... Zadnjič, ko je bil v bolniški, je mama rekla, da ga bo pustila, če si ne poišče druge službe. Foter ji je pol obljubil, da bo šel za varnostnika, ker so tam ful boljše plače, pa še večja pooblastila imajo. – Ampak potem ni hotel, v resnici je ful ponosen na to, da je policaj, saj on je res kul, veš, ampak mat mu je vseeno dala dvojko, je rekla, da ne more več ... Jaz sem mislila, da za skoz, malo mi je bilo ful hudo, pol sem se pa počasi že skoraj navadila, da pač je, kot je, danes pa me mat kliče, če ji posodim svojo rdečo oblekco, ker da gresta na randi in da bosta videla, če se da še kaj rešit ...

ČE SE DA ŠE KAJ REŠIT! – Jaz ne štekam teh starcev ... – No in jaz sem najprej morala skregat Perota in Lejlo, sem rekla Perotu, da ga Lejla vara z Mičotom, kar je bilo sicer res, ampak Pero tega ni vedel, z Mičotom se že itak ne marata, tako da je bila pol to cela štala ... Mičo je ful važič, odkar ima nov ipad, čeprav sem potem slišala, da je baje od fotra, ki je v eni stranki, kjer grejo vsi na jabolčka ... – Kje sem že bila? Ja, no, hočem ti razložiti, da mi ne smeš zamerit, prej me je ful prizadelo, ko si tako grdo govoril o meni ... Mi pač ni bilo vseeno, ker se mi je sfižilo vse skupaj, in to ravno v zadnjem trenutku ...! A veš, če v eno stvar vložiš ogromno truda in se ti potem ponesreči – nobenemu ne bi bilo vseeno. – Saj vem, da ni bilo lepo, ampak ti pojma nimaš, kaj vse so pa druge o meni govorile ... Take reči, da do zdaj še noben ni hotel hodit z mano. – In zdaj se bodo še naprej vsi v razredu delali norca iz mene. Zaradi tebe! En milimeter mi je zmanjkalo, da bi me Lejla sprejela v svojo klapo. En mali mini mikro meter! Zdaj me bo še naprej ignorirala in še prav bo imela, ker res nisem nič drugega kot en gromozanski mamin dojenček s toplo plenico dreka!

TONJO: *Je v bistvu ni poslušal.* Kaka budala sem jaz! Ne morem verjet, da sem lahko taka budala! Lahko bi vedel, da se bo to zgodilo. Saj mi ta kripa dela probleme že od vsega začetka ... Ampak če ti crkne na parkirišču pred picerijo, je ena stvar, če ti crkne na križišču sredi gozda, pa druga ...

MARITA: A kablov pa nimaš?

TONJO: A naj si jih v rit vtaknem?

MARITA: Zakaj pa koga ne pokličeš?

TONJO: *Poišče v žepu mobi, ga prime v dlan, potem pa odlaša, odlaša, odlaša, odlaša.* Kam se boš vpisala po osnovni šoli?

MARITA: Kako pa veš, da sem še v osnovni šoli?

TONJO: Ker ti to na čelu z velikimi zlatimi črkami piše. – Kaj boš počela, ko boš velika?

MARITA: Najraje bi se vpisala na srednjo mehaničarsko, potem pa odprla svoj avtoservis.

TONJO: A nisi rekla, da te v šoli zafrkavajo zaradi tega?

MARITA: Babi pravi, da bom enkrat prav zaradi tistega, zaradi česar me zdaj najbolj zafrkavajo, največja frajerka.

TONJO: Možno.

MARITA: A pred tem si bil res prfoks?

TONJO: Slovenščino sem učil.

MARITA: Ojoj, ojoj!!! Še to!

TONJO: Fajn je bilo, meni je bilo super ...

MARITA: Zakaj pa več ne učiš?

TONJO: Fural sem neke svoje prijeme, za katere so trdili, da niso v skladu z duhom časa in z najnovejšimi znanstvenimi spoznanji in dognanji ...

MARITA: Kakšne pa?

TONJO: Ja, na primer ... z učenci smo se šli zapisovanje fraz in besed z ulice, jih iskali v Slovarju slovenskega knjižnega jezika, jih vpisovali v spletni slovar žive slovenščine Razvezani jezik ...

MARITA: In zato so te vrgli iz službe?

TONJO: Še nekaj drugega je bilo – za piko na i. *Bolj sam sebi, niti se ne trudi, da bi ga Marita razumela.* Gladovno sem stavkal, ker so hoteli na šoli organizirat preventivno predavanje na temo zdravljenja homoseksualnosti, in ko sem ravnatelju naravnost povedal, da nisem vazelin, da bi mu lezel v rit, je dokončno zakolapsiral in sem letel ... Pod pretvezo, da mi ne morejo podaljšat pogodbe, saj je treba zaradi varčevanja združevati razrede in to ... – Pa saj uradno me niso vrgli, samo mehko so me odpustili.

MARITA: Ful grozno.

TONJO: Ja. Ful. Ful, ful, ful ... Še bolj ... še bolj.

MARITA: In zdaj pucaš sekrete v piceriji od tvojega fotra?

TONJO: Ja, vsak dan sproti iščem veselje v tem, da našemu družinskemu podjetju delam sramoto s svojo diplomom ... in še s čim ... *Ni druge, sprevidi, da nima več smisla odlašati, tako ali tako bo moral poklicati ...*

Peti prizor: Če je šel že randi po gobe, bi se Marita vsaj rada naučila poljubljat po francosko

TONJO: Ni signala! Pejd u tri kište!!!

MARITA: *Skuša pomagati. (Verjetno spet nekaj naklepa.)* Stopi sem, tu je

bolj malo odprto.

TONJO: *Se prestopi do nje. Za si z drekom rit obrisat!!! ... Zelo nesrečen.*

MARITA: *Skuša pomagati. Mogoče pa tu bo ...?*

TONJO: *Ena črtica. Odtipka številko, čaka.*

MARITA: *Že napeljuje vodo na svoj mlin. Hecno, da je tu tako slab signal. Pri nama z babico je povsod pet črtic ...*

TONJO: *Sam zase. Dej, dvigni ...! Čaka.*

MARITA: *... lahko bi šla do moje babice, pa pokličeš od nas ...*

TONJO: *Čaka.*

MARITA: *Če greš z mano do moje babice, ti plačam pico.*

TONJO: *Sam zase. Idiot.*

MARITA: *"Najhujše duševno nerazvit človek." Se mi zdi, da ima moja babica tudi poln hladilnik piva. – Sigurno je tudi kak fuzbal po teveju ...*

TONJO: *Poskuša še enkrat.*

MARITA: *A ne dvigne? Kolk je pa sploh ura? Drugače se pa moja babica tudi ful spozna na električno, veš ... Daj no, greva k moji babici, bom jaz od tam vse zrihtala.*

TONJO: *Lej, Rdeča kapica ... Jaz moram jutri ... Ma saj nima smisla razlagat. Spet tipka po mobitelu.*

MARITA: *Moja babica včasih ponoči ne more spat. Mogoče bi jo lahko shecala, da te potegne nazaj do križišča in skupaj pogledata, kaj je narobe s tvojo kripo.*

TONJO: *Keti mi se!*

MARITA: Jaz se ne spomnim, da moja babica kdaj česa ne bi znala popraviti ... Halo, a me sliši? S tabo se pogovarjam.

TONJO: A ne s tistim tam čez v grmovju?

Marita prestrašeno odskoči in zakriči.

TONJO: He, he, he ... ena – ena.

Zazvoni mobitel, Tonjo plane.

TONJO: Halo?! Ej, foter ... kako si, a že spiš? A sem te zbudil? E ... *Signal, ki sporoča, da je baterija prazna. Foter, baterije mi bo zmanjkalo, poslušaj, nujno je! A lahko prideš ... Mobitel crkne, Tonju počí film ...*

MARITA: Kako si agresiven! *Cela pametna.* Na ta način ne boš rešil situacije. K problemom moraš pristopiti, kako reče naša prfoksa za slovo ... s trezno glavo.

TONJO: *Si da duška do konca.* Kreten!!!

MARITA: "Človek, ki je telesno in duševno nerazvit zaradi pomanjkljivega delovanja žleze ščitnice." – Z baterijami pa nimaš preveč sreče, a ne? – A imaš še kaj za jest v avtu? *Mu gre stikat po avtu, najde bobi palčke in se jih loti. Jaz še ristem, zato rabim ful velik kalorij ...*

TONJO: *Tuhta.* A ti nimaš mobitela s sabo?

MARITA: Jaz nimam mobitela, ampak imam najnovejšega iphona. Iphone 4S z dvojedrnim procesorjem, super grafiko, kamera ima osem milijonov točk, odlično optiko in lahko snema video v polni visoki ločljivosti 1920 krat 1080 ...

TONJO: A mi ga posodiš?! Ne bom snemal filmov, samo kratko bi poklical ...!

MARITA: Ga ne nosim s sabo, da mi ga kdo ne ukrade ...

TONJO: Super. Ti si po moje edini človek na svetu, ki ima namesto stacionarnega telefona doma montiran iphone.

MARITA: Kaj se zdaj frustriraš?

TONJO: Ja, pa res. – Kaj se zdaj frustriram?! – Kaj se jaz zdaj tu nekaj frustriram, a ne?! Kaj se jaz – parazit iz javnega sektorja, kot rečeta moj brat in moj foter, ko sta najbolj prijazno razpoložena – jaz, ki se non stop vmešavam v tuja življenja, zdaj tu nekaj frustriram! A veš, zakaj sem jaz zdaj tu? Ti bom povedal! Ker je moj stari napizdil mojega deda, da v ta gozd, tja k vama, bogu izza nogu, ne sme več vozit pic, ker se to ne SPLAČA! Ker to ni RENTABILNO! – In ker je bil moj ded tko žalosten, da ni mogel več vstat s postelje, sem pice, ki so nam ostale, v avto spakiral jaz in se odpeljal v to rupo, kjer zdaj jemljem lekcijo "Ne praskaj se, kjer te ne srbi!" Pizda! – In zdaj tudi mene Nekdo v Koloseju zastonj čaka! In sem mogoče zajebal še svojo zadnjo priložnost! *Sam zase*. Kaj se zdaj jaz tu nekaj frustriram, kaj se zdaj jaz tu nekaj frustriram ...

MARITA: Ja.

TONJO: Blagor ti!

MARITA: A meni? A se hecaš? Blagor meni, zakaj pa, ker mi je propadel prvi randi? Ker sem edina punca v našem razredu, ki še ni imela randija? Blagor mi, res ...

TONJO: Joj ...

MARITA: Ti misliš, da imaš samo ti probleme.

TONJO: Ne, ne ... moji problemi so v primerjavi s tvojimi minorni. Ti ... koliko si stara?

MARITA: Šestnajst bom.

TONJO: Čez pet let.

MARITA: To je pa nesramno.

TONJO: No ti enkrat bom tud jaz šestnajstletnica, ves tvoj problem je, da si zamudila nekaj, kar bi se mogoče, ampak samo mogoče razvilo v prvi poljub, ker pri "vonabi" šestnajstih letih se zna ta prvi poljub kar nekaj časa prav nesramno vztrajno odmikat ...

MARITA: A ti si se že kdaj?

TONJO: Kaj?

MARITA: Ja, poljubljal? Na usta, mislim. Po francosko, z jezikom?

TONJO: Čakaj malo, kje sva že bila?

MARITA: Če si se že kdaj poljubljal z jezikom.

TONJO: Koliko zgledam jaz tebi star?

MARITA: Koliko zgledam pa jaz tebi stara? No, a si se, a se nisi ...

TONJO: Joj

MARITA: A me naučiš?

TONJO: Kaj?!

MARITA: Poljubljat se z jezikom.

TONJO: A se je tebi malo odpeljalo?

MARITA: Ne.

TONJO: A ti sploh veš, kaj bi se meni lahko zgodilo, če bi me kdo zasačil pri poljubljanju z dvanajstletnico?

MARITA: Zate sem jaz še otrok, a ne?

TONJO: Ne.

MARITA: Sigurno misliš, da sem jaz še otrok!

TONJO: Ne, ne mislim tega.

MARITA: Točno to misliš! Zato se pa nočeš poljubljat z mano po francosko! Kako naj se pa naučim, če mi noben ne pokaže?

TONJO: Pa daj mi že mir s temi francoskimi poljubi.

MARITA: Vse moje sošolke se že znajo po francosko poljubljat. Samo jaz ne!

TONJO: Ja, pol pa njim reči, naj te naučijo.

MARITA: No, kaj pa misliš o meni, če ne misliš tega, da sem še otrok?!

TONJO: Trenutno premišljujem, kaj naj se spomnim, da mi ne bo treba jutri spet poslušat brata in fotra na temo, naj že enkrat postanem pravi moški in da bi bilo za famulijo manj sramote, četudi bi bil čefur, umetnik ali pa parazit iz javnega sektorja, kot pa da sem to, kar sem ... Ne bosta nehala pridgat, kako mi že dlje časa govorita, naj peljem avto na generalni servis in da mi elekrika itak nagaja že pol leta in da kako da nisem odgovoren in da še zelen polž kaže več volje od mene ... In podobno sranje. ... In na svoj zajeban način bosta imela mogoče celo ... prav.

MARITA: Po moje se jima preveč pustiš.

TONJO: A misliš?

MARITA: Ja. Moraš jima dat vedet, kdo je glavni.

TONJO: Kako pa to narediš?

MARITA: Zakaj se sploh tako trudiš, če ti delata tako sranje? Odseli se.

TONJO: Ne morem kar it, nimam kam ... Dokler sem imel službo in ...

družbo ... v mestu je šlo, zdaj pa preprosto nimam druge variante, kot da gnijem v tej družinski piceriji, kjer sem itak vedno bil trinajsto prase.

MARITA: Moja babica pravi, da variante nikoli ne tečejo za človekom, ampak mora človek tečt za variantami.

TONJO: V jeseni življenja bom jaz tudi tako pameten ...

MARITA: Povej po pravici, da se ti zdim grda!

TONJO: Ne zdiš se mi grda.

MARITA: Če se ti ne bi zdela grda, bi mi pokazal, kako se poljublja po francosko. Saj ne bi nihče izvedel.

TONJO: Zdiš se mi zelo lepa.

MARITA: *Ga oponaša.* "Zdiš se mi zelo lepa. Zdiš se mi zelo lepa." Če bi se ti res zdela lepa, tega ne bi povedal tako ... hladno. In predvsem bi imel toliko srca, da bi mi pokazal, kako se poljublja po francosko.

TONJO: Ne poljubljam se s puncami.

MARITA: S kom pa, s fanti?

TONJO: Ja.

MARITA: Kaj? – Hecaš se.

TONJO: Gej sem.

MARITA: Kaj pa je to?

TONJO: Všeč so mi moški. Ne ženske, ampak moški.

MARITA: Aja, peder.

TONJO: Okej, peder. Bolj mi je všeč izraz "gej", ampak kar se mene tiče,

lahko pa tudi peder ...

MARITA: Pa tako normalen zgledaš.

TONJO: A ne?

MARITA: Jaz sem si vedno predstavljala, da pedri – mislim geji – govorijo z visokim glasom

TONJO: ... in hodijo naokoli v visokih seksi petkah.

MARITA: Kdaj si pa postal gej?

TONJO: Pojma nimam. Kdaj so pa tebi postali všeč fantje?

MARITA: *Se skuša spomniti.* Enkrat v vrtcu, se mi zdi.

TONJO: No.

MARITA: Pa je to ozdravljivo?

TONJO: Kaj?

MARITA: To, da si gej ...

TONJO: A to, da so tebi všeč fantje, je ozdravljivo.

MARITA: Kaj je pa tu za zdraviti?

TONJO: No ...

MARITA: *Se ji zdi duhovito.* Aha, štekam. Kaj je tu za zdraviti, a ne? Tako pač je. Kot nas je ustvarila mati narava. Sto ljudi, dvesto štumfov.

TONJO: Ja. Sto žena, dvesto sisa.

MARITA: A imaš fanta?

TONJO: Imel sem ga, ja ... Mislim ... v planu je bilo, da danes v Koloseju preveriva, če sva še skup al ne ...

MARITA: A sta se skregala? Zakaj pa?

TONJO: Dolga zgodba, polna čudnih nesporazumov. V resnici je nisva nikoli zares zaključila ... Nekaj je šmiral z eno žensko, pa sem mu postavil ultimat, naj se zdaj pač odloči, ali ona ali jaz.

MARITA: A on ni bil tako "straight" kot ti? Saj se reče tako, a ne? Straight?

TONJO: Ja, ja, valjda. V Slovarju slovenskega knjižnega jezika najdeš "straight" pod črko A.

MARITA: Meni se to ful ne zdi fer, ti si bil straight, tvoj fant pa nekaj na pol ...

TONJO: Marita, tisti, ki zase trdi, da je najbolj straight, je najmanj straight ... Vsi smo bolj ali manj sivi, samo da enim vleče bolj na svetlo, drugim bolj na temno, kaj je svetlo in kaj temno, pa nam itak vsakič znova povejo drugi. – Ni šlo za biti ali ne biti straight, ampak za to, če si z mano, bodi z mano, če si z njo, pa bodi z njo. Meni pač ni vseč misel, da ima moj fant poleg mene še punco. Koga drugega pa mogoče ne moti.

MARITA: A pol geji tudi niste brez predsodkov?

TONJO: Kaj ti misliš, da smo mi neka super rasa ali kaj? Hvala za terapijo, Rdeča kapica – jaz grem zdaj v tisto smer.

MARITA: Pa dej no ... saj sva zdaj že skoraj frenda. – Če si pravi frend, me boš pospremil nazaj do babice, da ne bom šla sama po tej temi.

TONJO: *Jo presliši.* Lahko greš z mano in boš iz vasi poklicala svojega frajerja al mamu al fotra ali babico ali pač bilo koga drugega.

MARITA: Tu bom ostala.

TONJO: Dobro. Adijo. Čao, bella.

MARITA: A ti sploh veš, kaj vse se ti lahko zgodi na poti do vasi?

TONJO: Ne, pojma nimam, niti me preveč ne zanima.

MARITA: A nič ne bereš črne kronike?

TONJO: Ja, kulturo in notranjo politiko.

MARITA: Baje se po Sloveniji sprehaja en serijski morilec.

TONJO: Še dobro, da je Slovenija tako prostrana dežela, da je noben pošten »made in China« ... ne zazna ...

MARITA: Nazadnje so ga videli prav tu v tej gošči.

TONJO: Ko je šel po gobe?

MARITA: Zaklal je že sedem lepih, mladih punc.

TONJO: Se pravi, da ne ti ne jaz ne prideva v poštev?

MARITA: Zakaj pa jaz ne? – Napovedali so, da se bo lotil tudi grdih fantov ...

TONJO: Pravična kazen za vse tiste, ki ne dajo nič na svoj »look« ...

MARITA: Predstavljaljaj si, da nenadoma, ko boš tako sam hodil skozi noč,

zraste pred tabo temna postava in reče: "Briga me, a si lep ali grd, fant ali stric – ponoči so vse krave črne in v sili hudič še muhe žre," ti prereže vrat in tvoje truplo odvrže v najbližje močvirje, kjer za tabo izgine vsaka sled ...

TONJO: Brrrr ... in potem nadaljuje pot proti križišču sredi gozda. Meni je prababica pripovedovala, da naj bi se na tem križišču v starih časih zbirale čarovnice?

MARITA: *Čeprav bi se rada že po francosko poljubljala, je vseeno malce še otrok. Za hip nasede. Ne ...? – Hecaš me. Tvoja prababica je bila pa glavna med njimi, a ne?*

TONJO: Ja, saj zato sem pa jaz gej. Najbrž me je takrat obsedel hudič. – Točno na tem križišču so se čarovnice po francosko poljubljale z najgršimi peklenščki. In zato je ta kraj še danes preklet: vsaka deklica, ki se znajde tu, si zaželi francoskih poljubov ... in ko bo tisti serijski morilec, ki bo dva kilometra od tu zaklal mene, prišel do sem, se boš ravno kušvala z najgršim hudičem, in ko bo serijc spoznal, kako peto kolo je, bo od silne frustracije prerezal vrat kar samemu sebi ...

MARITA: Ma ti nisi učil slovenščine, ampak ... ljudsko slovstvo!

Šesti prizor: Babica gre na pretep

TONJO: ... čau Rdeča kapica ...

MARITA: Nehaj me klicat Rdeča kapica!

TONJO: Ura je cajt, peš do vasi zna trajat, in če hočem najti kako dobro dušo, ki ne more spat in mi bo pripravljena mojega porša zrihtat še pred jutrom ... moram zdaj dvigniti sidro, pobrati šila in kopita, vzeti pot pod noge, noge pod pazduho, dat gas in dolge luči in – odpujsati ...

MARITA: Tok si že star, pa se še vedno bojiš fotra.

TONJO: Če pride volk al pa te stisne prpa, priteci za menoj. Držal se bom ceste, ne boš me mogla zgrešit.

MARITA: Tonjo, dej no, prosim ...! ... ne me puščat TU same ...

TONJO: *Ne verjame v popuščanje. Vse svoje priložnosti je tamala po njegovem mnenju že porabila, zdaj pa naj še malo nosi odgovornost. Zakaj imaš pa tako velike oči? – Aja, da me bolje vidiš, kako izginjam za ovinkom ... – Odide.*

MARITA: *Besno piha.* Ja, okej!

TONJO se ne ustavi.

MARITA: *Zelo tečno.* Okej, grem s tabo!

TONJO izgine za ovinkom.

MARITA: A si gluh?! Ne bom sama tu! Ej, prfoks! Zmagal si, s tabo grem, in bodo pač vsi zvedeli, da sem babici sunla njen muzejski moped, ga razbila in da je malo manjkalo, pa bi razbila še svojo glavo. – Lahko narišeš tudi strip o meni in ga objaviš v berilu za prvo triado osnovne šole, za lekcijo tamalim. *Spakljivo.* "Nikoli brez čelade v svet!" – Mogoče te bodo spet vzeli v službo! Tudi, če si peder, pardon, gej! – Ustavi se, ej, saj bom šla s tabo! – Ne sekiraj se zaradi mene. Nič hudega. Ni panike. Sošolke me že zdaj kličejo Divja baba, in ko bodo zvedle, kako sem si zasrala prvi randi, bodo umrle od smeha. Nič hudega. Manj konkurence. Super. – Prfoks! Ustavi se! To, kar delaš, ni vzgojno! Reva! Star si ko svet, pa cvikaš pred bratom in fotrom! – Počakaj! Nehaj me maltretirat! – Psihično se izživljaš nad mano! *Besno.* Peder!!! – *Jokavo.* Prosim, ne me tu puščat SAME!!!

Marita končno neha cepetati na mestu in že skoraj steče za njim, takrat pa se na križišče v svojem vrtnem traktorju s prikolico (polno suhih in svežih trav in gozdnih zelišč) pripelje babica z nočno čepico na glavi, sicer pa v nočni haljici, pač naravnost iz postelje.

BABICA: *Stopi na hupo.*

MARITA: Babica!

TONJO: *Priteče nazaj. Deus ex machina?*

BABICA: *Tečna, ker stojita pred njo in ji zapirata pot. Stari ljudje imajo prednost! Umaknita se!*

MARITA: Babica, kaj pa ti tu?!

BABICA: No, a bo kaj, a vaju bom morala jaz premaknit? *Si prične vihati rokave in zastrašujoče dodaja plin.*

MARITA: Babi, halo, to sem jaz ...

BABICA: *Šele sedaj prepozna svojo vnučko. Zelo se je razveseli. O, Margerita, moja Margerita! Kako sem te vesela! – A veš, da te ni bilo v postelji? Mene je grozno skrbelo, da bom morala sama nabutat tistega huligana! In potem v piceriji sama proslavljat svojo zmago! Sicer sem pomislila, da bi šla danes kar v McDonald's, ko bom že v mestu ... Moja hči, tvoja mati, mi ves čas pridiga, da ne jem dovolj pestro ...*

MARITA: Kakšno pico, kakšen McDonald's, babica, a ti sploh veš, koliko je ura?

BABICA: Niso pripeljali pice! Pa sem klicala! *Za hip negotova. Se mi zdi ...? Se mi zdi, da sem klicala ... – Kakšna nesramnost! Pustiti ubogo staro žensko lačno sredi gozda!*

TONJO: Dober večer.

BABICA: Kdo je pa to?

MARITA: Babica, to je eden od Jagrov, elektrika mu je šla.

BABICA: *Plane nadenj. Ti boš meni izklapljal elektriko, bes te plentaj, smrkavec golobradi ...!!!*

MARITA: *Jo ustavlja. Babica ne!!! On nama je hotel pripeljat pico, ker njegovemu dedku ne dovolijo več.*

BABICA: Kaj?

TONJO: Ni rentabilno ...

BABICA: Pica pa že ni redilna! Poglej mene, kako sem vitka!

MARITA: *Potegne iz žepa slušni aparat in ga poda babici.* Sori.

BABICA: *Zelo vesela.* O, moja igračka. *Si ga namesti.*

MARITA: Babica, to je Tonjo, eden od Jagrov.

TONJO: Dober večer.

BABICA: O, zate sem pa že slišala. Tvoj dedek je zelooo ponosen nate, vedno se važi, da imate tudi v vaši žlahti enega študiraneša ... Ti si torej tisti ... doktor slovnice, kajne?

MARITA: Drugače je pa gej.

TONJO: S tem se dedek najbrž nič preveč ne važi ...

BABICA: Kaj pa je to?

MARITA: To so tisti, ki so jim všeč moški.

BABICA: Jaz sem tudi gej. Meni so tudi všeč moški.

MARITA: A pol sem jaz tudi gej?!

BABICA: Vidiš? – A ja, Margeritica moja, zbudil me je ta tvoj tulifon. *Zelo ponosna sama nase maha Mariti pred nosom z njenim iphom.* Sem znala pogledat, kot si me naučila, malo sem si povečala črke, pa je šlo. *Bere esemes, namenjen Mariti.* "Zdravo rezerva, najin randi prestavljen na prvo boljšo priložnost, ker sem se za danes zvečer zmenil z Lejlo. Upam, da si to sporočilo dobila pravočasno in da mi ne boš prišla naredit kake štale. Se vidiva v šoli, ljubčka, tvoj Pero. P. S.: A imaš mogoče vseeno za

posodit kaj keša?" – Kdo je ta Pero, Margerita? A ga doma niso nič topli, ko je bil majhen? Mu jih manjka ene par po nagi riti? Nič hudega, vse se da še nadoknadit, bom šla naredit eno dobro delo ... *Se spomni, kam je namenjena, in hoče zopet sesti za volan.* Tak, ki bi lahko iz moje vnučke norce bril, se pa res še ni rodil ...!!!

Babica nenadoma s pogledom ujame staro bukev in ob tem postane vsa sanjava, stopi k drevesu in se prižame tesno k deblu.

Tonjo in Marita jo začudeno gledata.

MARITA: Kaj pa delaš?

BABICA: *Zasanjano, se popolnoma prižame k drevesu.* Objemam drevo.

MARITA: Zakaj pa?

BABICA: Ker mi to prinaša srečo ... *Kot zaljubljena najstnica.* Pod to staro bukvijo je imela tvoja babica svoj zadnji randi ...

MARITA: ... z mojim dedkom, ki ji je podaril šopek gozdnih vrtnic, in potem sta živela srečno, dokler ni umrl. Bilo je leta enkrat pred Kristusovim štetjem.

BABICA: Moja ljuba Margeritka, življenje teče dalje tudi po smrti tvojega dedka ...

MARITA: Ma ne mi rečt ... babica, ne mi rečt, da ti hodiš na randije?! Jaz se bom šla ubit! – S kom pa?

BABICA: *Se muza.* Z dedkom od tega tvojega geja. Z Milanom ...

MARITA IN TONJO: S tastarim Jagrom?

TONJO: A zato se je on skoraj stepel za ta rajon ... Če to ni topšit!

MARITA: To ni pravično. Ni pravično!!! Moja mama ima randi, moj foter ima randi, moja babica ima randi in še celo tale gej ima randi! Cel svet ima

randi, samo jaz nimam randija! Jaz bom jutri edina trinajstletnica na zemeljski obli, ki še ni imela randija! Jaz se bom zakopala pet metrov pod zemljo! Jaz bom ... *Se gre nekam smilit sama sebi.*

TONJO: Svečo nam pa še vedno lahko držiš ... Dej no ... Jaz sem imel svoj prvi randi šele v prvem letniku faksa ... *Babici, kot bi bila njegovo zadnje upanje.* Avto mi je crknil. A imate mogoče kable ...?

BABICA: *Babica zastrže z ušesi in veselo plane.* A crknil je?

TONJO: Ne vžge. Luči so že dlje časa svetile bolj na navdih, radio špila pa na vlago ...

BABICA: *Čisto oživi.* O, elektrika je šla? Sijajno! Bom malo pogledala, saj lahko? *Se zakadi do Tonjovega avta, dvigne pokrov motorja.* *Presenetljivo bistro.* Najbrž imaš kakega skritega porabnika energije.

TONJO: Em ... kaj?

BABICA: *Babica poišče v svoji ženski torbici kable in poveže akumulatorja obeh vozil ... Med delom veselo popeva:* Jaz se jaz se že ne bom jokala, rajši rajši si bom družga zbrala, tazga tazga, k ima zadost srca, lepih manir pa kar za štuka dva ... – Tako, za silo bo. Jutri pa se oglasi v moji garaži, bova še malo pošraufala in premerila, da vidiva, kaj je narobe ... No, a se gremo tepst? A sta z mano? A smo ali nismo?!

MARITA: *Ki je od vsega hudega že pošteno izčrpana in utrujena in vidi pred seboj samo še posteljo ...* Babica ... ne moreš it zdaj Perota nabutat ...

BABICA: Zakaj pa ne, če take afne gunca? A smo prepozni? – Če sem pa še tako vsa ... čila! *Tarzanov krik.* – Margeritka, namesto uspavalnih tablet si mi dala vitamine! Ti bučka ena! A ti nisem povedala, da so vitamini za zjutraj?! In ti me greš nafilat kar s TREMI vitamini! Zdaj moram nujno nekoga pretepst. Ta tvoj Pero se zdi za batine kar tapravi, gospod bog v nebesih mi bo pisal to med dobra dela. Jaz ne bom več dolgo, moram poskrbet, da me sveti Peter ne vrže med peklenščke ...

MARITA: Ne, babi, dala sem ti tri uspavalne.

BABICA: *Negotovo. A res?*

MARITA: Ja.

BABICA: Koliko?

MARITA: Tri.

BABICA: Ja, pol pa gotovo sanjam ... *Pade kot spodrezana in v trenutku zaspi, Tonjo jo prestreže zadnji hip.*

MARITA: Ne, ne ...! Ne tukaj! Babica, zbudi se.

Prepozno, babica že smrči, Tonjo jo naloži v njeno mini prikolico.

TONJO: Grem, preden mi avto spet crkne. Ful sem vesel, da mi ni bilo treba tega reševat z bratom ali pa s fotrom. Non stop me buzerirata ...

MARITA: Odselit se moraš.

TONJO: Kaj?

MARITA. Odseli se. Če bi bila jaz na tvojem mestu, bi se odselila. Samo tako se boš lahko pozdravil.

TONJO: Od česa se bom ozdravil?

MARITA: Ja, od fotra in od brata. Od česa pa? – Odseli se.

TONJO: *Dolg vzdih. Premor. Pavza.* Margerita, se vidiva jutri. Tvoji babici zares dolgujem eno pico. *Pavza.* Tebi pa najbrž kar dve ... Če boš naslednji vikend spet tu, te pa zategnem do Koloseja. Mogoče stopim do svojega bivšega ... Preden sva se na smrt skregala, sva sanjarila o tem, da bova odprla čevapčičarnico ...

MARITA: O, mega ... Ampak zakaj naslednji vikend, zakaj čakati? A te ni noben naučil: Kar lahko narediš danes, ne odlašaj na jutri. – Usedi se v svojega porša in se odpelji v Ljubljano; pozvoni na vratih od svojega frajerja in mu povej, da zamujaš, ker si delal poslovni načrt za vajin future, in da si si zmisлил genialno ime za vajino čevapčičarnico. Kranjska klobasa pri pedru. – Ziher mu bo vrglo čeljust s pantov in takrat hitro postaviš nogo med vrata, ko boš pa enkrat not, se bosta zmenila pa tudi tiste malenkosti okoli vajinih nesporazumov ali kar pač že imata ... – Šou must gou ... Da bo vsaj eden od naju imel randi ... – Samo jaz moje tortice ne bom nikoli plačala, a je to jasno?

TONJO: Kako si ti sladka, ... Če bi bil jaz "straight", bi čakal nate tudi do svojega štiridesetega leta. Saj ko bom jaz štirideset, boš že polnoletna, ne?

MARITA: Fuuuuuuuuuul smešno. Fuuuuuuuuuul smešno. *Zloguje.* Ha, ha, ha.

TONJO: Tudi tebi slej ko prej ne uide, brez skrbi. *Prijateljsko zbadljivo.* Če ne prej, pa pri sedemdesetih. Saj si menda prava vnukinja svoje babice? – Zdaj pa ... zadnji čas, da se spraviš v posteljo, oči imaš že čisto na minus ... Ja, enkrat te dni se bom odpeljal do njega in pol bomo že videli ...

MARITA: *Ne ve povsem, ali bi bila z odgovorom zadovoljna ali bi zatečnarila nazaj ... Je pa predvsem res pošteno zaspana. Zamahne z roko, obrne babičin avto ...* Jaz na tvojem mestu res ne bi čakala na "enkrat te dni". In nehaj že mencati na mestu, ker to res ni seksi ... *Pohodi plin in*

odbrzi proti hišici sredi gozda ...

*TONJO: Gleda za njo in menca vedno manj; mrmraje. ... Sem pa res en
terc ... Potem končno neha mencati, se spravi v svoj porše, doda plin in se
odpelje v ...*

Zastor.